

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**

Michał Serzycki

Warszawa, dnia 19 czerwca 2008 r.

DOLiS/DEC- 374/08

Dot. DOLiS- 440-223/07

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98 poz. 1071 ze zm.), art. 12 pkt 2, i art. 22 w związku z art. 23 ust. 1 pkt 2, pkt 3 i pkt 5 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 ze zm.), po rozpoznaniu wniosku Pana X o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych z dnia 10 kwietnia 2008 r. (znak: DOLiS/DEC-234/08/9258,9240,9249), odmawiającą uwzględnienia wniosku o nakazanie Bankowi usunięcia ze zbioru Biura Informacji Kredytowej S.A. jego danych osobowych dotyczących rachunku kredytowego prowadzonego przez Bank,

utrzymuję w mocy zaskarżoną decyzję

Uzasadnienie

Do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynął wniosek X o nakazanie Bankowi usunięcia ze zbioru Biura Informacji Kredytowej S.A. jego danych osobowych dotyczących rachunku kredytowego prowadzonego przez Bank.

Skarżący wskazał, że nie wykorzystał kredytu na zakup sprzętu komputerowego i nie odebrał sprzętu od pośrednika, a podpisana przez niego in blanco umowa kredytowa, która miała być anulowana na jego telefoniczne polecenie, została przedstawiona Bankowi „celem wyłudzenia należności” przez pośrednika.

Wobec powyższego w opinii Skarżącego, stanowisko Banku, że nadal ponosi on odpowiedzialność za spłatę kredytu jest błędne, a udostępnienie jego danych osobowych do BIK nie znajduje prawnego uzasadnienia.

W toku postępowania przeprowadzonego w niniejszej sprawie, w oparciu o przedłożone dokumenty, Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych ustalił następujący stan faktyczny.

1. W dniu 6 września 2000 r. Skarżący podpisał „potwierdzenie zakupu towaru”, będące – jak określił „wstępną” umową sprzedaży z Firmą Y. W dokumencie tym – jak wskazał Skarżący kwota stanowiąca cenę towaru została wpisana przez osobę trzecią.
2. W dniu 7 września 2000 r. za pośrednictwem ww. sklepu Skarżący złożył wniosek o kredyt i podpisał z Bankiem umowę kredytową na zakup sprzętu komputerowego.
3. Skarżący poinformował Bank, że nie wykorzystał przedmiotowego kredytu, ww. umowę kredytową podpisał in blanco, a pośrednik przedłożył tą umowę Bankowi celem wyłudzenia kredytu.
4. Bank skierował do Prokuratury Rejonowej zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa, a postanowieniem z dnia 30 kwietnia 2007 r. Prokuratura umorzyła dochodzenie „wobec niewykrycia sprawcy”.
5. Dane osobowe Skarżącego zostały wprowadzone przez BIK do bazy „Kredytobiorcy” w dniu 26 października 2004 r. na podstawie umowy zawartej pomiędzy Bankiem a BIK w dniu 22 czerwca 2001 r.
6. Bank uznaje Skarżącego za zobowiązanego do spłaty kredytu udzielonego na podstawie ww. umowy kredytowej i wskazuje, że zobowiązanie nie wygasło do dnia dzisiejszego, a rachunek w bazie BIK ma status rachunku w windykacji.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiotowej sprawie Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych w dniu 10 kwietnia 2008 r. (znak: DOLiS/DEC-234/08/9258,9240,9249), odmawiającą uwzględnienia wniosku.

W dniu 30 kwietnia 2008 r., w ustawowym terminie, do Biura GIOGO wpłynął wniosek Skarżącego o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej ww. decyzją.

W uzasadnieniu wniosku Skarżący wskazał, że pomiędzy nim a Bankiem nastąpił spór „dotyczący wykonania zobowiązań umownych”, a do czasu jego rozstrzygnięcia przez sąd powszechny uznanie go za dłużnika jest „przedwczesne i obarczone potencjalnym błędem w przypadku pozytywnego dla [niego] rozstrzygnięcia tej sprawy przed sądem”. Ponadto Skarżący podkreślił, że podane do BIK informacje są nierzetelne, gdyż nie uwzględniają, że kwestionowane przez niego zadłużenie nie wynika z niespłacenia kredytu, a „jest wynikiem sporu co do zasadności roszczeń finansowych Banku (...)”. W związku z powyższym – w opinii Skarżącego, nie ma żadnego uzasadnienia przetwarzania jego danych osobowych w bazie BIK, a przekazywane przez bank do BIK informacje „są nierzetelne i dezinformują wykorzystujących tą informację, narusza to również art. 26 ust 1 pkt 2 i pkt 3 ustawy o ochronie danych osobowych (...)”. Skarżący wskazał też, że wprowadzenie jego danych do BIK nastąpiło „w sposób niezgodny z wymaganiami prawnymi w tym zakresie”, ponieważ Bank nie poinformował go o umieszczeniu tych danych w

BIK, ani o tym jakie dane zamieścił w tej bazie i jakie skutki to wywoła, „przez co pozbawił [go] możliwości obrony przed swoim działaniem, naruszając tym samym przepisy art. 24 i art. 25 ustawy o ochronie danych osobowych”.

Po powtórny rozpatrzeniu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i przeanalizowaniu wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych zważył, co następuje:

Zaskarżoną przez X decyzję z dnia 10 kwietnia 2008 r. (znak: DOLiS/DEC-234/08/9258,9240,9249), należy uznać za zgodną z obowiązującymi przepisami prawa i ustalonym stanem faktycznym.

Odnosząc się do przedstawionej przez Skarżącego kwestii sporu pomiędzy nim a Bankiem – dotyczącego „wykonania zobowiązań umownych” i zarzutu, że uznanie go za dłużnika jest przedwczesne, ponownie wskazać należy, że ustalenie ważności podpisanej przez Skarżącego z Bankiem umowy kredytowej i w związku z tym ocena zasadności dochodzenia roszczeń Banku nie należy do kompetencji Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych. Generalny Inspektor nie jest bowiem organem powołanym do ustalania istnienia stosunków cywilnoprawnych, ani też oceny prawidłowości wykonywania przez banki czynności bankowych, czy rozstrzygania sporów pomiędzy konsumentami banków a bankami w zakresie roszczeń pieniężnych z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania przez bank czynności bankowych lub innych czynności na rzecz konsumenta, gdyż rozstrzygnięcie tego typu kwestii należy wyłącznie do kompetencji sądów powszechnych.

Ze zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego jednoznacznie wynika, że Skarżący podpisał zarówno wniosek o kredyt jak i umowę kredytową, na podstawie której Bank udzielił kredytu i w chwili obecnej dochodzi należności. W celu ustalenia czy ww. umowa kredytowa jest ważna, czy też okoliczność że pośrednik nie przedstawił rachunku z pokwitowaniem przez kredytobiorcę odbioru towaru – (co zgodnie z pkt. 3.2 ww. umowy stanowi potwierdzenie wykorzystania kredytu) powoduje jej nieważność, Skarżący powinien wnieść powództwo cywilne do sądu powszechnego. Zgodnie bowiem z art. 189 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296 z późn. zm.), powód może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny.

Z dokumentów zebranych w niniejszym postępowaniu wynika, że Bank udzielił kredytu na podstawie ważnej umowy kredytowej, natomiast Skarżący nie sprawdził czy wszystkie podpisane przez niego dokumenty (dotyczące udzielenia kredytu) zostały anulowane po telefonicznym poinformowaniu sprzedawcy o rezygnacji z kupna sprzętu komputerowego, a skutki działań Skarżącego nie mogą obciążać Banku.

Biorąc powyższe pod uwagę ponownie należy wskazać, że przetwarzanie danych osobowych Skarżącego przez Bank oraz BIK nie narusza przepisów ustawy o ochronie danych osobowych.

Bank przetwarza bowiem dane Skarżącego jako kredytobiorcy, w związku z obsługą wierzytelności z tytułu podpisanej przez niego umowy kredytowej oraz w związku z dochodzeniem

roszczeń, a zatem w oparciu o wskazane w zaskarżonej decyzji przesłanki określone w art. 23 ust. 1 pkt 3 i pkt 5 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.), zwanej dalej ustawą. Natomiast przekazanie danych osobowych przez Bank do BIK nastąpiło w oparciu o przesłankę wymienioną w art. 23 ust. 1 pkt. 2 ustawy (w związku z art. 105 ust 4 Prawa bankowego). Dla legalności udostępnienia przez Bank oraz przetwarzania przez BIK przedmiotowych danych w chwili obecnej (na mocy art. 105a ust. 1 Prawa bankowego) zgoda Skarżącego nie była wymagana.

Odnosząc się do zarzutu Skarżącego, że wprowadzenie jego danych do BIK nastąpiło „w sposób niezgodny z wymaganiami prawnymi w tym zakresie”, ponieważ Bank nie poinformował go o umieszczeniu tych danych w BIK, ani o tym jakie dane zamieścił w tej bazie i jakie skutki to wywoła, „przez co pozbawił [go] możliwości obrony przed swoim działaniem, naruszając tym samym przepisy art. 24 i art. 25 ustawy o ochronie danych osobowych”, wskazać należy, że zarzut ten nie był przez nią podniesiony w toku dotychczasowego postępowania w niniejszej sprawie, lecz został sformułowany dopiero we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy. Brak jest zatem podstaw do oceny zasadności ww. zarzutu w ramach decyzji wydanej na skutek przeprowadzenia postępowania odwoławczego, skoro Skarżący nie uczynił go przedmiotem skargi inicjującej postępowanie przed Generalnym Inspektorem. Jak podkreśla się w literaturze przedmiotu: „(...) zakres rozstrzygnięcia sprawy administracyjnej decyzją odwoławczą wyznaczony jest zakresem rozstrzygnięcia sprawy decyzją organu I instancji. Organ odwoławczy nie może zmieniać rodzaju sprawy, a zatem w postępowaniu odwoławczym może być rozpoznana i rozstrzygnięta wyłącznie tożsama pod względem podmiotowym i przedmiotowym sprawa. Organ odwoławczy nie może również z rozszerzać zakresu sprawy (...)” (B. Adamiak, J. Borkowski „Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz” 7 wydanie, Wydawnictwo C.H.Beck, Warszawa 2005, str. 600).

Podkreślenia wymaga jednak fakt, że Skarżący w podpisanym przez siebie w dniu 7 września 2000 r. „wniosku o kredyt” (kopia wniosku w aktach sprawy), wyraził zgodę na przetwarzanie przez Bank jego danych osobowych i potwierdził otrzymanie informacji, o których mowa w art. 24 ust 1 ustawy - w tym o możliwości udostępnienia jego danych osobowych podmiotom upoważnionym przez przepisy Prawa bankowego (a zatem również BIK).

Biorąc powyższe pod uwagę uznać należy, że przetwarzanie danych osobowych Skarżącego przez Bank oraz BIK nie narusza przepisów ustawy o ochronie danych osobowych.

Po dokonaniu ponownej analizy rozpatrywanej sprawy Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych podtrzymuje swoje stanowisko wyrażone w decyzji z dnia z dnia 10 kwietnia 2008 r. (znak: DOLiS/DEC-234/08/9258,9240,9249).

Decyzja jest ostateczna. Na podstawie art. 21 ust. 2 ustawy o ochronie danych osobowych, w związku z art. 13 § 2 oraz art. 53 § 1 i 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 z późn. zm.), od niniejszej decyzji stronie przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, w terminie 30 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji, za pośrednictwem Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych (na adres: ul. Stawki 2, 00 – 193 Warszawa).